Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 5. Pris 10 Øre.

Øreskrifter for Folket.

En Gudsdom (af Knud Skytte.) Efter en Sygdom.

Med 4 Billeder.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

En Nutids Saga.

Af Holger Drachmann.

Jeg kom en Dag slentrende hen over Sandet paa Skagens Nordstrand. Luften var diset; man skimtede akkurat Toppen af Fyret, som en uhyre Mastesplint ragende op over de graahvide Klitter. Der laa Vragstumper strøet over den brede Forstrand; ude over Revlerne brød Dønningerne sig med en hul Lyd, omtrent som naar man hører Marskkvæget langt borte. Det kunde være Forbud paa en Storm, som vilde komme, og det kunde være Efterveerne fra den sidste. Her rækker saa tit den kommende og den gaaende hinanden Haanden over Skneppladsen for deres Møder.

Der stode nogle Folk nede i Havstokken, hvor Vandet slikker op med lange hvide Tunger.

De stirrede alle paa en og samme Plet, og syntes alle at tabe sig i Gisninger over den samme Gjenstand.

Jeg traadte til og hilste; de hilste kort igjen og fortsatte deres Bemærkninger.

„Han maa da vist være død!" sagde Lodsen, Ole Christoffersen, og stoppede Asken ned i sin korte tilrøgede Pibe.

„Det er en ung Fyr!" bemærkede Fiskeren, Søren Kappelborg. „Mon Støvlerne skulde være ny?" spurgte Jens Taneren hen for sig selv, i det han tankefuld tyggede paa Skraaen. „Han kunde ligne en Svensker!" sluttede endelig Hans Lauritsen og vadede nogle Skridt ud i Vandet for at hale „Gjenstanden" i Land.

Folkene vare bekjendte af mig fra Gammel-Skagen.

Gjenstanden var en Strandvasker, en ubekjendt, uden Navn, uden Hjem, og med just ikke mange Klædningsstykker paa.

Der kom andre til. Den ubekjendte blev baaren bort og lagt op til Ligskue. Strandfogden og Doktoren kom til. Den ubekjendte syntes ikke at have ligget længe i Vandet. Han havde ungdommelige, næsten vindende Træk. I Panden var et stort Hul.

„Kan han være død hurtig?" spurgte jeg med den Del-

tagelse for Dødsstunden og Dødsmaaden, som enhver saadan ubekjendt uvilkaarlig indgiver en.

„Hm, hurtig .....?“ brummede Strandfogden og drejede den liggende om. „Det er nogle snavs Klæder, de!“

Lægen aabnede forretningsmæssigt Øjelaaget og trykkede paa Æblet. Han erindrede mig om Drengene, naar de lege med de store Torskehoveder.

„Det var s'gu ogsaa noget at lade mig løbe herud for. Enhver kan da se, at Manden er stendød!“

Det var al den Ligtale, Manden fik.

Ved denne Lejlighed slog det mig, hvor lidt Væsen man gjør af den Slags Ting paa Skagen. Alle er Vorherre en Død skyldig. Det kan træffe dig i Dag og mig i Morgen, og derfor er det bedst, ikke at tænke for meget derpaa! Det er omtrent den hele Katekismus. Og den er i det mindste praktisk der, hvor Liv og Død bestandig staa og vippe som en Baad paa Toppen af en Bølge.

Da jeg næste Gang traf sammen med mine bekjendte fra Gammel-Skagen, manglede den ene Mand, Hans Lauritsen.

„Hvor har I gjort af Hans?“ spurgte jeg.

Lodsen, Ole Christoffersen, stoppede som altid Asken ned i sin Pibe og gjorde en betegnende Bevægelse med Pibespidsen ud mod Havet.

„Naa saaledes!“ sagde jeg. „Han er bleven der ude?“

„Han er hos Torskene, som piller ham Kjødet fra Benene!“ svarede Lodsen og bad om en Fyrstik.

„Hvornaar skete det?“ spurgte jeg.

„Det var om Bord i Sluppen sidste Efteraar. Han blev vasket væk oppe fra Dækket, og vi andre tre laa i tredive Timer i Bunden af Sluppen med Skuden over Hovedet paa os. Har De ikke hørt den Historie?“

Jeg benægtede at have hørt „Historien“, og han fortalte. Hans Berettelse var saa kortfattet som mulig, og da jeg gjorde gammelt Bekjendtskab gjældende for at formaa ham til at meddele mig yderligere Detailler, henviste han blot til en Rapport om Begivenheden, som Byfogden havde ladet optage og trykke. Han mente, at Byfogden havde sat sin Kulør paa Sagen; nu kunde jeg jo sætte min. Jeg meddelte ham, at jeg vilde foretrække slet ikke at kolorere, saafremt det paa nogen Maade kunde undgaas. Han rystede rigtignok lidt tvivlende paa Hovedet, men til Slutningen bleve

vi dog enige om, at det nok kunde undgaas, naar vi begge passede paa.

Jeg lader ham selv fortælle:

Som jeg altsaa siger Dem, og som De selv maatte have hørt eller læst, hvis De ikke havde været udenvælts, saa var det Sluppen, som vi gjorde den Tur med. Det var ved Jævndøgnstider i Fjor, og naar De vil have det meget omstændeligt, saa var det i September, den 27de om Morgenen, at vi fra Gammel-Skagen observerede Sluppen med Nødflag til. Det var akkurat netop saa lyst, at vi kunde se hende, hvor hun rullede derude, thi der stod høj Sø uden for Revet, skjønt det endnu ikke var nogen Storm.

„Det er ellers en slem Rejse for saadan en bitte Skude!" sagde jeg til Søren Kappelborg, som stod jævne mig. „Hvad mon hun er ladet med?"

„Det faar blive hendes egen Sag, hvad hun er ladet med!" svarede Søren. „Der er noget galt paa Færde; ser du ikke Flaget paa halv Stang?"

„Aa jo vist. Kan hænde, at Skipperen er gaaet over Bord. Men derfor kan man da nok interessere sig for hvad der er i hende!"

„Man kan saa!" svarede Søren. „Men nu vil jeg og Jens Taneren tage og ro derud og høre, hvordan det staar til!"

Han og Jens og flere andre tog da en Baad og roede derud. Vi saa, at de fik lagt Skuden for Anker og svajet op imod Søen, og saa kom de i Land igjen med Skipperen og hans Matros.

De havde nok haft en haard Rejse, og begge, baade Skipperen og Matrosen, vare saa udmattede, at de ikke kunde mere.

Han vilde nu have Folk til at føre Skuden uden om Revet ned til Frederikshavn, og da vi havde snakket lidt derom med hverandre, tilbød jeg at føre Skibet, naar Søren Kappelborg, Jens Taneren og Hans Lauritsen vilde gaa med som Mandskab.

Da jeg gik hjem for at tage Oljetøjet paa, saa jeg, at Barometret stadig var i Falden. Himlen var ogsaa uren, og vi maatte belave os paa en Storm.

„Naa!" tænkte jeg. „Du har jo før taget en Dravat, og denne Gang slipper du vel ogsaa igjennem!"

Det mente de andre med, og vi gik om Bord, efter at have sagt Farvel til Skipperen og Matrosen, som saa syge og

elendige nok ud til at kunne forsvare at give deres Skib i andre Hænder.

Vi kom da om Bord Kl. 9 om Formiddagen. Jeg vilde gjærne vente, for at se, hvorledes Vejret egentlig vilde skabe sig, og vi laa da og red, indtil Klokken var elleve, da Ankerkjættingen sprang.

„Saa, der gik den!“ sagde Søren, som var den flinkeste af Besætningen. „Nu faar vi nok gjøre Sejl og krydse paa!“

Vi gjorde smaa Sejl og holdt det gaaende under Kysten til Middag. Saa kogte vi Kaffe og skar os et Par Stykker Smørrebrød hver. Og det var det første som det sidste Maaltid, vi nød om Bord i Sluppen.

„Hun kuler svært op!“ sagde Jens Taneren, som var den yngste, og som var begyndt at blive søsyg i Skibets voldsomme Huggen. Søerne i Skagerak er Skam ikke at spøge med. Men for Resten gjorde Drengen sin Gjerning som vi andre.

Vi stak tre Reb i Storsejlet og et Reb i Fokken.

„Det er smaa Sejl!“ sagde jeg. „Men vi faar dem mindre endnu, skal I se.“

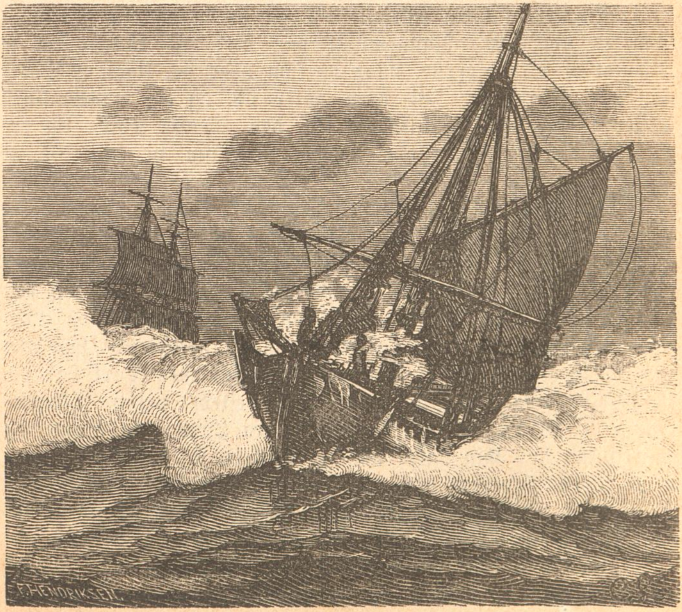

Vi holdt det gaaende paa vor Side af Landet, for ikke at komme den svenske Kyst for nær. Der kom drøje Byger op, Himlen blev ligesom Kakkelovnssværte, og Søen rejste herude saa krap og bandsat, at der snart ikke var en Trevl tørt paa os, trods Oljejakkerne.

„Det bliver værre endnu!" sagde jeg.

Og det blev ogsaa værre.

Ud paa Eftermiddagen var det en Orkanstorm, og Fokken blæste fra os. Vi svirkede Storsejlet, saa at vi fik en Trekant ud af det.

Klyveren gjorde vi los. Vi prøvede paa at hale Klyverlejderen ind til Fokkestaget, for at gjøre et Foksejl ud af Klyveren. Vi fik den ogsaa halet et lille Stykke ind paa Bommen, men det var jo nu blevet mørkt, og vi maatte frygte, at den, der stod ude i Stævnen, blev vasket over Bord af Søerne. Vi var alle mere under Vandet end over det. Vi gjorde vort bedste, og Søren og Hans bed sig fast som Katte for ude. Vi fik Klyveren strakt halvt op, men ikke saa snart havde den faaet Vindfang, førend den fløj fra os med et Smæld.

„Der gik den ogsaa!" sagde Søren.

Nu laa vi uden Forsejl, og det er en daarlig Sejlads, som De nok ved. Ravnemørkt var det; vi kunde kun se Blinket af Braadsøerne, naar de kom over os, ligesom Samson over Filistrene. Vi drev agter ud, og jeg maatte styre vester i, for blot at klare os fra den svenske Kyst, thi det var det værste, der kunde hændes os, om vi kom til at hænge paa den.

Det var, som sagt, blevet bælgmørkt. Vi havde en lang Nat for os; det blæste en Orkanstorm, og vi sad med den Stump Agtersejl alene, i en lille Skude, som allerede havde taget saa meget Vand ind, at vi maatte pumpe. Vi tog den ene Braadsø over os efter den anden; det knagede og bragede i Mørket for ude, og snart var alt opstaaende paa den luv Boug slaaet væk af Søerne. Jeg for min Part har aldrig sejlet i saadan Sø før. Jeg pejlede netop Skagens Fyr i S. til O. omtrent fem Mile fra Land, og Hans og Søren sad hos mig agter ude og bankede sig i Næverne, medens Jens Taneren laa nede i Kahytten, thi den stakkels Dreng var nu svært plaget af Søsygen. Saa kommer der en Braadsø og bryder agten for tværs.

„Ned med Roret!" brøler Søren. Og jeg lægger ogsaa Roret haardt ned, men vi havde allerede Søen over os.

Den slog Kahytskappen af, som om det kunde have været Hatten af Hovedet paa en Mand, og vi hørte, hvorledes Vandet styrtede ned i Kahytten.

Jens kom farende op som en Prop af en Flaske. Han glemte rent Søsygen, og han raabte, at Skuden sank.

Det gjorde hun imidlertid ikke denne Gang. Vi fik berget Kahytskappen, som var bleven vasket ned i Læ, og satte den paa sin Plads igjen. Og saa gik det løs paa Pumperne.

Det er for Resten ikke saa galt med denne Pumpen, naar det kniber. Det gi'er Varme om Fingrene og holder Humøret oppe.

Omtrent ved Midnatstider saa vi gjennem Mørket en Sejler, som holdt ret agter ind paa os. Vi blæste i et Tudehorn for at varsko den, men vi hørte ikke noget Svar. Den rendte os saa klos forbi i Læ, at vi kunde skjelne Skrog og Rig og se, at det var en Skonnert. Ja, vi havde den saa tæt paa Siden, at det var et rent Guds Under, at den ikke oversejlede os.

I det den strøg os forbi i Mørket og Stormens Kast, tænkte vi rigtignok allesammen i vor lille daarlige Skude paa et og det samme: nemlig, at det vilde have været os den letteste Sag af Verden at springe over paa den fremmede Sejler. Vi vidste alle, at vi ikke kunde have noget synderlig godt i Vente der, hvor vi befandt os, men vi vidste tillige, at Skuden var os anbetroet, og at vi havde givet vort Ord. En Sømand maa hverken gaa fra sit Ord eller fra Skuden, saa længe der er nogen Mulighed for at holde begge.

Vi gik i Gang med Pumpen igjen, og vi havde næsten faaet Skuden pumpet læns, da jeg gav Roret til Hans Lauritsen og selv tillige med Søren gik neden under, for at faa min Pibe tændt og muligvis finde en eller anden Hjærtestyrkning at varme os paa. Jens laa atter dernede og sloges med sin Søsyge.

I det vi gik neden under, sagde Hans ved Roret:

„Det kunde være rart at vide hvad Klokken var. Natten er lang og sort; det er, som om den aldrig fik Ende!"

Det var de sidste Ord, vi hørte fra ham.

Da vi nu kom ned, stod jeg paa Gulvet, med Benene skrævende ud fra hinanden, og stoppede min Pibe. Jens laa paa Kistebænken, og Søren satte sig ved Siden af ham og rev en Svovlstik af; jeg tror, han sagde, det var den sidste.

„Hvordan har du det, bitte Jens?" spurgte jeg, og langede ud efter Svovlstikken.

Jeg husker ikke hvad han svarede. Jeg ved kun, at jeg ikke fik min Pibe tændt den Gang. Ligesom Svovlstikken var begyndt at brænde, og vi kunde se hinanden i Ansigtet, hvorledes vi saa ud, hørte vi oppe paa Dækket Lyden af en Styrtesø.

„Taaler hun den, saa taaler hun flere!" sagde jeg; thi det var en af de sværeste Braadsøer, jeg nogen Sinde mindedes at have hørt.

Og i samme Øjeblik slukkedes Svovlstikken, og vi tumlede alle omkuld i Mørke og Vand, med Hovedet ned efter og Benene opad.

Søren var den første, der talte herefter:

„Skuden er kæntret; nu er vi levende begravne!"

Da vi atter kom op at staa, gik Vandet os midt paa Brystet. Jeg spurgte, hvor Jens var, men han svarede ikke.

Jeg bukkede mig ned og ragede i Vandet, og jeg fandt da, at han havde klamret sig fast om Kahytsskabet.

Nu stod vi et Øjeblik saaledes, og en af os bad en Stump af sit Fadervor, og en anden af os sagde noget om dem derhjemme, og jeg for min Part mente, at nu maatte vi da drukne denne Gang.

Men Søren Kappelborg fik den Ide, at der maatte være en Lem i Kahytsdørken (Gulvet) som i de fleste af denne Slags Skuder. Han ragede da for sig, og fandt ogsaa Lemmen til Kælderen, som før havde været under Fødderne paa os, men nu var over Hovedet paa os, da vi laa med Bunden i Vejret.

„Naar jeg nu bare kunde finde noget til at brække den op med!" sagde han.

Jeg støttede ved ham, og han gik til Bunds i Vandet og fandt ogsaa langt om længe en Stump Træ med et Spiger i. Saa fik han Lemmen brækket op, og nu syntes vi, at det strax gik bedre.

Vi vendte os først til Jens, som havde klamret sig fast til Skabet, og snart var oven paa det og snart neden under det og ikke langt fra at drukne. Vi kunde høre, hvor han plaskede om i Vandet, og ved Hjælp af Morilden i det salte Vand kunde vi af og til se et Glimt af ham. Søren raabte til ham, at han skulde give Slip og mande sig op, og da det ikke hjalp, og han i sin forkomne og fortumlede Tilstand blev ved at hage sig fast til Skabet, gav Søren ham et Par or-

dentlige Rap over Arme og Ben, i det han sagde, at det var nok, at Hans der oppe paa Dækket var gaaet væk, nu skulde han, Jens, da ikke ligge og omkomme her som et Svin i en Tønde. Saa fik han Jens paa Benene, og nu krøb jeg ved Sørens Hjælp op igjennem Lemmen og søgte at gjøre mig det bekvemt efter Omstændighederne i Kjælderhullet.

Der var for Resten ikke meget bekvemt, det maa jeg sige. Jeg kunde akkurat, naar jeg satte Hovedet mellem Knæerne og trak Benene til mig, faa Plads under Kjølen. Det var et Slags Krumslutning, i mørk Arrest oven i Kjøbet, som en Soldat vilde sige. Jeg maatte lave min Krop til en Foldekniv, men de andre to fik ikke en Gang saa megen Plads.

Søren krøb op bag efter mig. Han stak Hovedet og Overkroppen op mellem de to agterste Spanter; det ene Ben havde han oppe hos sig, det andet hang ned i Kahyten. Det var jo ikke saa mageligt, men det værste var, at Hovedet maatte han have liggende imod Dørken, mod Kahytsgulvet, der paa denne indvendige Side var saa tæt besat med Sømspidser, som om det kunde have været en Hørhegle. Han maatte da have den ene Arm stadig liggende under Ansigtet som en Pude, der kunde tage af mod Sømmenes Stik, hver Gang den kæntrede Skude duvede i Søen. Han mente, at han havde ligget blødere før i sit Liv.

Jens Taneren kunde ikke en Gang komme saa langt op, som vi andre. Han maatte stadig staa i Vand til midt paa Brystet og havde Hovedet og Armene op igjennem Dørken. Til Gjengjæld kunde han saa bevæge Benene, og det gjorde han da ogsaa, naar det blev ham for koldt. Han havde til Underlag Kakkelovnen, der var rullet over Ende, da Skuden væltede, og trillet hen akkurat under Kjælderlemmen, saa nøjagtig, som om vi selv kunde have lagt den der. Til Søsygen følte han nu ikke noget synderlig. Han talte i det mindste ikke derom.

Vi talte i det hele taget ikke stort.

I Begyndelsen sagde Søren et og andet, men det var nok mere for Plaser, som man siger.

„Her lugter ellers forbandet!" sagde han.

Og deri havde han saamænd Ret. Kjælderen var fuld af Snavs og det Slags Ting, som man ikke nævner. Vi vilde maaske endogsaa være blevne kvalte, skjønt vi jo nok af og til før havde lugtet lignende, men da Vraget duvede saa stærkt, fik vi for hver Overhaling frisk Luft ind til os. Undertiden, naar Agterenden gik under Vandet, kom det endogsaa

lovlig frisk ind til os. For, hver Gang Agterspejlet trykkedes ned, blev Luften presset saa haardt ind under os, at vi næsten blev baarne op af den, og naar Spejlet atter lettede, blev Luften suget bort fra os ligesom gjennem en Ovn, saa at vi havde ondt ved at drage Aande.

Saaledes sad vi da hele Natten, til vi kunde gisne os til, at det maatte være Tirsdag og op paa Formiddagen.

„Hvordan gaar det, Jens?" spurgte jeg saa.

„Aa jo!" svarede han.

„Hvad tænker du paa, bitte Jens?" spurgte jeg.

„Jeg tror, jeg tænker paa min Farbro'er derhjemme, den gamle Ole Gaihede. Han plejede altid at ligge med Grisen i Sengen hos sig den hele Vinter, for at Dyret skulde ha' det godt. Jeg vilde næsten ønske, jeg var i Grisens Sted!"

„Aa ja!" svarede jeg. „Man kunde have det bedre, end vi har det. Men man kunde ogsaa have det værre. Vi er da allenfals levendes!"

„Ja endnu!" svarede Søren.

„Hvad tænker du paa, Søren?" spurgte jeg.

„Jeg tænker paa, at det kunde være rart, om man havde sine Støvler af. Om Fødderne gjør de mig ikke stort Gavn. Jeg kunde bedre bruge dem til at lægge under mit Ansigt og under mine Hænder; for de Søm, de bider godt igjennem!"

Jeg hjalp ham med at trække. Det var et haardt Arbejde, men omsider fik vi dem af og lagt til rette under ham.

„Se det hjalp!" sagde han.

„Du maa Pinedød ikke falde i Søvn, Ole!" sagde han noget efter. „Du tynger saa haardt paa min Ryg, saa at Vejret gaar fra mig. Der er en styg Kant af Dørkelemmen her under mit Bryst, skal du vide. Jeg ligger ligesom paa en Ragekniv!"

Jeg forstod nok, at det ikke var rart for ham. Men jeg var den ældste af os tre. Jeg bliver snart de Halvhundred, skal De vide, og Døsigheden kommer i den Alder. Men da Søren havde varskoet mig, gjorde jeg mit for at holde Øjnene aabne.

Saa gik der vel atter en halv Snes Timer, og vi maatte efter Beregningen være højt ud paa Eftermiddagen. Saa spurgte jeg Søren:

„Er du sulten, Søren?"

„Nej!" sagde han.

„Eller tørstig?"

„Nei!" sagde han. „Men jeg skulde helst sørge for min Nødtørft!"

„Lad gaa!" sagde jeg. „Her har været Folk, førend vi kom til!"

Noget efter tørnede Vraget.

„Var det dig, Søren?" spurgte jeg.

„Nej, det var Skibet, som stødte!"

„Det var da paa Klipper," sagde jeg. „Saa maa vi være paa svenske Kysten."

„Aa ja, Gud hjælpe os!" sagde Jens.

„Ja nu skal vi se, om han vil!" sagde jeg. „Og hvis han kan, saa gjør han det nok; men det bliver et svært Arbejde!"

Vi huggede tre Gange haardt, og nu var det første Gang, at Søren skreg, for Sømspidserne gik ham dybt ind.

Den anden Gang hørte vi, at Masten og Sprydet knækkede. Tredje Gang var det nok Agterspejlet, som gik.

Da jeg havde talt de tre Gange og mærkede, at vi atter kom ud i dybt Vand, sagde jeg:

„Det maa være „Rødskjæret". Her er 32 Favne Vand indenfor, men saa kommer der Klipper igjen, „Lille Rødskjæret". Slipper vi over dem, saa kommer vi ind paa „Hornösva Skjæret", og der kan vi maaske blive staaende!"

„Det var vel, det!" sagde Jens.

I det samme duvede hele Agterenden under Vandet, og Luften pressedes op, saa at vi nær var blevne trykte flade.

Vi troede, at Skibet skiltes ad, og vi var forberedte paa, at nu var Redning forbi. Vi sagde ikke et Muk, men holdt fast ved hinanden. Saa lettede Vraget igjen, og nu fulgte 6 Stød efter hinanden, og saa var vi atter flot.

„Av, for Saten!" sagde Søren.

„Nu skal du ikke bande!" sagde jeg. „For nu skal det vise sig . . . . .!"

Og jeg havde knap sagt dette, da vi stødte for sidste Gang og blev staaende.

„Det er „Hornösva"! sagde jeg.

Men nu kom Lasten, som havde sprængt Kahytsskottet, da Skibet huggede sidste Gang, og skubbede sig agter ud. Sørens ene Ben kom i Bekneb, og var lige ved at blive knust imod Agterspantet. Han havde ikke Kræfter til at tage til sig, men jeg fik fat i Buxerne og fik halet det op. Og dette vilde jeg ikke kunne have gjort, hvis han endnu havde haft Støvlerne paa, thi saa havde Hælen skruet sig fast mellem Tømmeret, saa at Foden ikke vilde kunne være rokket.

Og deraf kan man se, at det er godt at være af med sine Støvler i Tide.

Dette var ved Solnedgang, Tirsdag Aften. Da vi mærkede at vi stod fast, gik Søren og Jens ned paa Forkanten af Halvdækket (Stippet) og raabte om Hjælp ud igjennem det knuste Agterspejl.

„Er der nogen, som prajer igjen?“ spurgte jeg dem.

De svarede nej. Men det var ogsaa umuligt at høre noget, thi baade gjorde Vragstykkerne indenbords et stort Spektakel, og den itubrækkede Mast, der endnu hang paa Siden af os ved Rigget, dundrede udenbords paa Vraget. Og ydermere brød Søerne stadig over Klippen.

„Dette bliver ikke til noget!“ mente jeg. „Vi maa haabe, at vi bliver siddende her til i Morgen tidlig og ikke er frosne ihjel til den Tid!“

Søren var ikke af samme Mening. Han vilde krybe ud paa Klippen, for at kalde paa Hjælp, da han havde en Formodning, som han sagde, om at der var Baade i Nærheden.

„Svenskerne har nok set os!“ sagde han. „De har jo Øjne som en Havkat!“

Jeg bad ham nu saa meget om at blive.

„Har vi holdt sammen saa længe,“ sagde jeg, „saa lad os holde Natten ud sammen. Du er den stærkeste af os; vi kan bruge dine Kræfter til at hjælpe os ud sammen i Morgen af denne Ligkiste. Hvis du kommer ud paa Klipperne nu, saa bliver du revet i Søen til ingen Verdens Nytte, saa sandt som mit Navn er Ole Christoffersen, og jeg er Lods paa Skagen!“

Saa krøb Søren og Jens ind igjen. Men nu, da Søren en Gang havde faaet rettet sine Lemmer, kunde han ikke udholde den tidligere Stilling tværs over Spanten og med Sømspidserne til Hovedpude. Han gik da ned igjen paa Stippet og stod i Vand til højt op ad Benene hele Natten.

Jeg selv blev siddende sammenkrøben, hvor jeg var. Jeg følte, at hvis jeg rejste mig nu, vilde jeg ikke kunne tage min Stilling igjen, om det gjordes fornødent. Thi jeg var lige saa mør som et overgjemt Vinteræble.

Saa gik da denne Nat ogsaa. Men nu spurgte vi ikke hinanden, hvad vi tænkte paa. Kun Jens Gaihede begyndte hen paa Morgenstunden at snakke lidt vildt, ligesom om han talte i Søvne, om dem derhjemme. Han paastod, at han havde hørt Skriget af en „Peter Anders“ (en Trækand)

udenfor, og det havde bragt ham paa saadanne hjemlige Tanker.

Strax efter raabte han:

„Vandet stiger, nu synker Skuden!“

„Det er Løgn vel!“ sagde Søren. Og saa snappede han en Fjæl, som laa og drev i Kahyten, og stak den agter ud under Vraget. Han saa da, at der var Morild i Vandet, og at det altsaa var Nat endnu. Og saa kunde vi skjønne, at vi maatte være komne ind med Lavvande, og at det var Vandet, som voxede, og ikke Skuden, som sank.

Vi raabte nu allesammen, saa højt vi kunde, om Hjælp, men der kom intet Svar. Saa sagde Søren Kappelborg, der var klemt halvt ihjel og ydermere forslaaet og forreven af Sømstumperne, at nu havde han saa stærke Smerter i alle Lemmerne, at han ikke kunde holde det ud længer. Nu fik det briste eller bære, men han vilde forsøge paa at komme ud, medens han endnu havde Kræfter dertil.

Jeg spurgte ham, om han følte Sult, men han svarede nej; og ligesaa svarede Jens.

Saa tog Søren mig ved Haanden, og jeg Jens, og vi gik gjennem Vandet forsigtig hen til Aabningen af Agterspejlet. Her passede Søren paa, den Gang Vandet løb ud, og dukkede sig under Vraget og var saa heldig at faa et godt Greb i Roret, inden Søen kom løbende ind igjen. Saa krøb han derfra op paa Bunden af Skibet.

„Hvad ser du nu, Søren?“ raabte jeg ud til ham.

„Jeg ser et Fyr for ude!“

„Hvordan et Fyr?“ spurgte jeg.

„Rødt og klart!“

„Det er godt!“ sagde jeg.

Saa hørte jeg ham brøle paa Hjælp, og jeg syntes, at jeg hørte et Svar noget borte.

„Nu kommer det!“ sagde jeg til Jens ved Siden af mig.

„Det er ogsaa paa høje Tid!“

Kulden knugede mine Lemmer og ligesaa Jens'.

Men det, at der var Folk i Nærheden, gjorde en hel Vending i Tingene.

Søren havde oppe fra Bunden af Vraget faaet Øje paa de svenske Baade og prajet den nærmeste. Den Fisker, som netop var i Færd med at lempe Ballasten i sin Baad, blev saa forskrækket over at høre sig tiltalt af en menneskelig Røst fra Skibet, som de alle havde troet „dødt“, at han tabte den svære Ballaststen ned i Bunden af Fartøjet og nær havde

afstedkommet en stor Ulykke. De troede vistnok alle, at det var Profeten Jonas, som blev spyet ud af det store Søuhyre, saaledes som vi kjender det fra den gamle Billedbibel.

„For Fanden, kan I ikke se, at det er danske Fiskere fra Skagen!“ raabte Søren igjen.

Han gik derpaa ned igjen i Vandet bag Vraget, holdt sig med venstre Haand fast ved Roret og trak med den højre først mig og saa Jens ud. Fra Vraget blev vi saa førte over i Baadene og kom med Mandskabet ind til Fjellbacka-Fiskerleje. Jeg maa sige, at Folkene var rigtig gode imod os; — men det forstaar sig, naar de saa ofte komme i deres store, søgaaende Baade til Skagen og faar den Fisk, som vi fanger, for saa godt Kjøb, saa kan de da heller ikke være andet bekjendt, naar vi kommer over til dem — — selv om det er i Kjælderhullet af en kæntret Slup! . . . .

Jeg takkede Fortælleren og spurgte, i det jeg mønstrede hans vejrslagne Ansigt, om han eller de andre havde haft nogen Men af denne Tur.

„Ikke synderlig!“ svarede han, og byttede Skraaen. „Man

er jo vant, om ikke til fuldt saa meget, saa dog til en hel Del. Værst var det for Hans Lauritsen, men han har det vel ikke værre nu, end vi alle vil faa det. Vorherre tager nok pænt imod en ærlig Fisker! Det er vor Tro paa Skagen."

Den lille Hyrdinde.

Mens Tordenen ruller med hule Skrald,
og Regnen drypper fra Træet,
hun vandrer til Skovens ensomme Hal
at røgte sit vante Hyrdindekald
og knurrer saa lidt som Kræet.

Alt inden det ret mod Morgen led,
hun blev af Dynerne trukket.
„Det regner en Kjende og tordner med,
men her er et Dækken, og nu afsted,
saa snart din Skaal Mælk du har drukket!"

Saa trasked hun ud, det lille Skrog,
paa bare Ben gjennem Snavset.
Det gamle Dækken om Nakken hun slog;
men Kvæget, som ud hun af Folden jog,
begloede hende forbavset.

Snart sidder i Skovens Skjul hun trygt,
dog — ned gjennem Løvet det regner;
men ej hun klynker raadvildt og sygt,
snart har hun en Hytte hel snildrig bygt
af Bøgegrene og Bregner.

Saa holder hun Maaltid og breder flot
Avispapiret paa Skjødet;
mens Kvæget afrusker Tot paa Tot,
hun gumler i sit Hyrdindeslot
paa Osteskorpen og Brødet.

Ej Tankerne sig misundelig sno
om Lykken, som ej blev hendes;
hun klynker ikke for Mag og Ro,
for Guld og Fløjl og lakerede Sko,
hun aner næppe sligt findes.

Hun har ingen Krav til Livet sat,
hun bøjer sig for dets Ordre:
et Barn, af Fader og Moder forladt,
et hjælpeløst Pus, af Sognet udsat,
— hvad har hun af Livet at fordre!

Hun er et Barn af det flygtige Døgn,
og Hjemmet hun ta'r, som det falder.
Om Tonen er hellig der eller søgn,
om Luften er svanger med sandt eller Løgn,
sligt ej hun i Tanke sig kalder.

Hun er ved Kvæld som ved Morgen fro
og finder sig godt til rette;
det ydmyge Hjærte og Tankernes Ro,
det sorgløse Sind, den dæmrende Tro
gjør Kaarene hende saa lette.

Skjønt der hun sidder i Regn og Slud,
hun holder med Lysalfer Møde;
hun sender til Trylleaanderne Bud,
og dejlige Syner folde sig ud,
som faa hendes Kind til at gløde.

Det vexler med Farver, med Toner og Ord,
med Blomster, med Æventyrminder,
det nikker og smiler, og fuldt hun tror
hvert Syn, som afspejler Lykkens Flor,
selv om det fortoner og svinder.

Og sender blot Solen et lille Smil
til Bladets blinkende Draabe,
da springer hun ud af sin Hytte med Il
og jubler og danser med Blomsterne Riel,
alt i sin brogede Kaabe.

Gud har selv Fattigbarn Rigdom bragt,
af Kjærligheds Dyb udsprungen.
Han klæder dets Sjæl i Nøjsomheds Dragt,
han skjænker det Tankernes Billedpragt
og lægger det Toner paa Tungen.

Zakarias Nielsen.

Familiekjærlighed viser sig sjælden elskværdigere end hos de fattige. De Baand, der knytte den rige og stolte til sit Hjem, ere smedede paa Jorden; men de, som binde den fattige til hans usle Hytte, ere af ædlere Metal og bære Himlens Stempel. Den rige har Slotte og Marker, Fædrearv, høj Fødsel og Magt, den fattige har ikke andre Skatte end hans Hjærtes Tilbøjeligheder. Og naar hans nøgne Vægge i en lejet Hytte, trods Pjalter og Møjsommeligheder, gjøre ham Hjemmet kjært, saa har han sin Kjærlighed til sin Arne fra Gud, og denne Følelse forvandler ofte Hytten til et Palads. (Efter Carl Bernhard).

Ned ad Themsen.

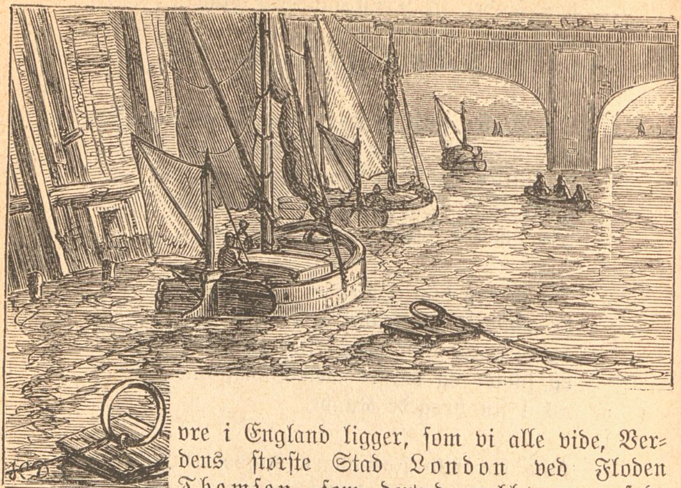

Ovre i England ligger, som vi alle vide, Verdens største Stad London ved Floden Themsen, som derved er bleven en af de mest kjendte og mærkeligste paa Jorden, skjønt den kun har en forholdsvis ringe Længde. Naar man fra sin Barndom af har hørt om Themsen med dens Tusender af Skibe, omgiven paa begge Sider af Bolværker og Pakhuse, med al Ting indhyllet i en evig Røg og Taage, saa vil man slet ikke tro, at det er den samme Flod, naar man inde i Landet ser den som en stille fredelig Aa, som vor Susaa i Sjælland, eller Kongeaaen i Jylland, en smal Sølvstribe i det klare Solskin bugtende sig gjennem det fredeligste Landskab, begrænset snart af vidtstrakte grønne Enge med enkelte mægtige Træer, snart af store herskabelige Lystskove med slotslignende Hovedbygninger, snart af smaa sirlige Haver med en Overflod af Pelargonier og andre Blomster, snart af kongelige Slotte med deres vidtstrakte Dyrehaver. Det er en hel Idyl paa en skjøn Sommerdag at lade sig i en Baad ved Hjælp af Strømmen og et Par enkelte Aaretag drive ned ad den stille Flod, fjærnt fra al Verdens Larm, saa ubemærket og uforstyrret af alle, — thi de to unge, hvis Baad er kommen paa Grund der henne i Sivene, lægge saamænd ikke Mærke til os, de erklære hinanden maaske netop i dette Øjeblik deres længe nærede Kjærlighed!

Efterhaanden som vi komme længere ned ad mod London, begynder der at røre sig lidt mere Liv. Ved det konge-

lige Slot Hampton med de verdensberømte Kastanie-Alleer og de duftende Lindetræer møde vi det første Dampskib, der uagtet sit ringe Dybgaaende kun med Nød og næppe har kunnet bringe sine Lystpassagerer op fra London; de have Musik med sig og have paa Vejen fornøjet sig baade med at danse og betragte det smukke Landskab; nu have de rigtig god Appetit til Teen i det grønne! Nu maa man passe paa og have Øjnene med sig, at man ikke bliver oversejlet af en af de mangfoldige Robaade, der nu begynde at vise sig og undertiden bevæge sig med en pilsnar Fart. Vi ere nemlig snart ved Byen Kingston, hvor der midt i Løbet ligger en lille langagtig Ø eller lav Holm. Ved første Øjekast maa man tro, at det er en Baadebyggers Værksted, saa oversaaet er den med Baade i alle Størrelser og af alle Former, men snart opdager man ved at se de mandlige Skikkelser, der her bevæge sig i deres lette Flonels Underdragter med smaa kulørte Huer paa Hovedet, at det er de fine Herrer nede fra London, der her have deres Øvelsesplads for Roning. Hvilken en Vrimmel og hvilket et Liv, naar de alle komme ned med Toget om Løverdag Eftermiddag, storme over paa Øen, hastig klæde sig om og derpaa styre ud paa Dybet. I et Nu vrimler den før saa stille Flod af Hundreder af Baade, nogle saa smaa som en Æggeskal til en Mand, andre saa lange som Knippelsbro til otte Mand foruden Korgængeren, men alle saa smalle og vippevorne, at jeg i det mindste aldrig har vovet at træde ned i nogen af dem, af Frygt for i næste Øjeblik at slaa en Kolbøtte med den!

Dog, det er nu snart paa Tide, at vi opgive vor Sejlads ned ad Floden i den lille Baad, thi vi nærme os med stærke Skridt den egentlige By London. Vandet i Floden begynder allerede at se tykt, graat og grumset ud, og Luften er ikke mere saa ganske klar; nej, naar hundrede Tusender af Husskorstene forene sig med Tusender af Dampskorstene og Lokomotiver om fra Morgen til Aften at udstøde Skyer af Kulrøg, saa er det intet Under, om Luften begynder at blive lidt tyk og taaget, og om ens Kroplinned og Hud snart blive lidt smudsige! Endnu mærker man dog intet til det egentlige Handelsrøre paa Floden; man møder vel en enkelt Lægter med Kul eller en Pram med Hø, stablet op i en svimlende Højde, men den egentlige Færdsel her, paa Strøget mellem Vestminsterbro og Londonbro, mellem Byens aristokratiske og dens Forretnings-Kvarterer, bestaar dog i Hovedsagen af de smaa pilsnare Dampbaade, der uafladelig fare

op og ned ad Floden, krydsende fra den ene Side til den anden for ved de bevægelige Flydebroer at afsætte og atter indtage Hundreder af Passagerer, der for en Penny (7 Øre) kunne komme over paa den anden Side eller til et Sted lidt højere oppe eller længere nede ved Floden. Det er fornøjeligt paa en Sommerdag at løbe op og ned ad Floden paa en af disse hurtige Smaatingester, der styres saa sikkert og saa høfligt bøje deres Skorsten ned for hver en Bro, der skal passeres. Thi paa denne Strækning er der en hel Del Broer over Floden af alle mulige Bygningsmaader, en enkelt blot for Fodgængere, men de fleste ogsaa for kjørende, og ikke mindre end tre udelukkende bestemte for Jærnbanefærdselen. Den mest befærdede af disse Broer er dog Londonbro længst mod Vest; her bevæge sig fra Morgen til Aften i det mindste 4 Rækker af sværere og lettere Kjøretøjer paa den brede Kjørebane,

Themsen ved Londonbro.

medens Fodgængere trænge sig frem mellem hverandre paa Fortovene. Man har paa en enkelt Dag mellem Kl. 10 og Kl. 6 talt ikke mindre end 63,080 Fodgængere, 114 Ryttere og 11,498 Vogne, der kom over Broen!

Naar man kommer om paa den anden Side af Londonbro, er det, som om man kom ind i en hel anden Verden; Floden danner nemlig her Londons store Verdenshavn, der paa en Maade strækker sig her fra og lige til Flodens Udløb, d. v. s. 11 (elleve) danske Mile. Hele denne Strækning er mere eller mindre et Virvar af alle Slags Skibe og Baade, Kaier og Bolværker, Dokker og Pakhuse. Det midterste Løb af den her temmelig brede Flod maa holdes klart for den uendelige Masse ud- og indgaaende Sejlere, medens Bredderne ere fulde af Skibe, der losse eller lade. Man behøver kun at høre, at der mellem Aar og Dag ankomme omtrent 40,000 Skibe til London, eller mere end hundrede om Dagen, for at gjøre sig et Begreb om det Liv, der hersker her. Man kan staa i timevis og glæde sig over det brogede Billede, til hvis Fuldstændiggjørelse al Verdens Nationer give deres Bidrag. Der kommer en uhyre Ostindiefarer med sin kostbare Ladning af Te, Kaffe, Krydderier, Silke og Indigo, hist et slankt amerikansk Klipperskib med Tobak, Bomuld og Korn, og et andet fra Mexiko med Mahogny, Cochenille og Farvetræ. Der kommer en af vore Landsmænd fra Svendborg med Korn, og et Dampskib fra Esbjærg med Stude og Faar, og lidt bag efter dem kommer en hel Flaade af norske Skibe med Trælast. Der kommer jævnsides en af de uhyre Østersødampere med pommersk Tømmer, Tjære og Hamp, og en lille let Franskmand med Vin, Olje og Oranger. Og mellem alle disse Tremastere og svære Dampere bevæger sig en hel Mængde smaa Jagter og Skonnerter og Bugserdampere med Pramme paa Slæbetov, Krigsskibe og Lystjagter osv. i det uendelige.

Er der travlt Liv ude paa Floden, saa er der dog lige saa megen Travlhed inde paa Land langs dens Bredder, der næsten i hele dens Udstrækning ere optagne af Pakhuse, Værfter, Kaier, Oplagspladse, Fabrikker, Møller osv., hvor Tusender af Mennesker ere sysselsatte med at losse og lade. Der er dog nogle enkelte Brændpunkter for det mest levende Røre, nemlig i de saa kaldte Dokker, hvorved forstaas uhyre store lukkede Havne, paa 100—200 Tdr. Land, omgivne af Pakhuse og Oplagspladse. Den største er Vestindiadok; den mest bekjendte er London-Dok. Har du Lyst, saa tag lidt

gammelt Tøj paa og kom med, saa skulle vi gaa ned at se denne Dok! Du vil snart mærke paa de smalle Gyder og Stræder, paa den Befolkning, der fylder dem, og paa alt hvad du ser omkring i Vinduer og Huse, at du er kommen ned i et rigtigt Sømands-Kvarter af Byen, hvor alt uden Undtagelse er beregnet paa at bespise og bedrikke og beklæde Sømanden, udstyre og fornøje ham, indlogere og forhyre ham. Sømanden kommer aldrig længere op i Byen, men han kan ogsaa her nede faa alt hvad han trænger til og kan i en Fart blive af med alle sine Penge, ja med mere end det. Her er Butik paa Butik med Søkort og Instrumenter, Oljeklæder og Biskøjter, henkogt Kjød og do. Grøntsager, Tobak og Skraa, helt Udstyr for Udvandrere og Guldgravere (saa smaat og saa net, at man kan have det i en lille Skibskiste), og overalt ser man Admiral Nelsons Portræt paa Lommetørklæder, Knapper og Pibehoveder o. s. v. Overalt finder man Ølhuse, Brændevinsboder og fedtede Værtshuse, altid med Døren paa Klem og fulde af halv- eller heltdrukne Mænd og løse Kvinder. Paa hvert andet Hus, ofte i de usleste Gyder, pranger et stort Skilt, der forkynder, at her er godt Logi og Forhyring og alle andre gode Ting at erholde! Vi ere nu ved Indgangen til Dokken, hvor et nyt Billede ruller sig op for os. Her er Travlhed og kun Travlhed og slet intet andet end Travlhed, og vi maa helst lade, som ogsaa vi have uhyre travlt — i det mindste med at se og forundre os. Se, det hele vidtstrakte Bassin er som overfyldt med Skibe, hvis Master danne en uigjennemtrængelig og uoverskuelig Skov. Gud maa vide, hvorledes nogen kan hitte Rede i alt dette, komme herind og komme ud igjen, forlade sit Skib og atter finde det igjen. Og dog hersker der den strængeste Orden, og alt maa rette sig efter Dokmesterens Pibe. Ved Hjælp af passende Dampkraner er selv det største Skib udlosset i mindre end 24 Timer og maa nu give Plads for det næste i Rækken udenfor, medens det selv søger hen et andet Sted for at indtage frisk Ladning. Hvilket Liv dog og hvilken Travlhed med at lade og losse og bortstuve i Pakhuse og Skure de utallige forskjelligartede Varer, ofte i de kæmpemæssigste Kasser og Baller. Hele Kaien danner den mest brogede Verdensudstilling: her er en hel Række Tønder med Kognak og store Fade med Portvin, som en Toldbetjent netop er i Færd med at udmaale og smage paa; hist ligge opstablede uhyre Bundter af Kork og Bambusrør,

store Blokke af Mahogny og Marmor, Pyramider af Tekasser og Sukkerfade osv.

Vi faa ikke Tid til at gaa over paa den anden Side af Floden og se den Dok, hvor vore norske Brødre losse deres kostbare Tømmerladninger; der bliver heller ikke Tid i Dag til at se Billingsgate, det store Fiskemarked for London og hele England, hvor der mellem Aar og Dag sælges og kjøbes 1500 Millioner Fisk! Lader os heller paa en af de smaa Dampere løbe ned ad Floden til hen imod dens Udløb. Vi komme da forbi Grenwich, med sit Hospital for gamle Matroser og Søkrigere, og forbi Woolwich, med de uhyre Arsenaler og Kanonstøberier, hvor man altid har travlt med at udspekulere ny Kanoner og Panser- og Vædderskibe. Efter et Par Timers livlig Sejlads naa vi Gravesend, hvor Prindsesse Alexandra steg i Land, hvilket endnu mindes og omtales af gamle og unge med den største Henrykkelse. Nu begynder Floden at blive bredere, Kysterne at blive mere ubebyggede og Skibene at blive færre; der er derfor intet nyt at se, og da Søen begynder at blive lidt urolig, gjøre vi bedre i at stige i Land her og være fornøjede med hvad vi allerede have set paa den lange Sejlads ned ad Themsen.

J. Plenge.

Münchhausen og Bjørnen.

„Der er vel ingen, der tvivler om, at kun faa have set saa meget af Verden som jeg", — saaledes tog denne navnkundige rejsende en Gang til Orde, da han i Selskab med nogle Venner sad ved en Flaske Vin. „Kun et Land havde jeg endnu ikke berejst, nemlig Sibirien. Jeg havde imidlertid hørt saa meget vidunderligt fortælle om dette Land, og da jeg, som De ved, er en Mand, der ikke lader sig skrække af nogen Fare, men helst vil dømme med mine egne Øjne, pakkede jeg mig en skjøn Vinterdag ind i min Slæde og lod min Kusk styre den lige Vej til Obdorsk. Jeg vil ikke opholde mig ved Fortællingen om de Eventyr, jeg oplevede undervejs, men kun holde mig til Beretningen om et Jagteventyr, der mødte mig ved Obdorsk. Med Bøssen i Armen havde jeg en Dag fjærnet mig en Mils Vej fra Byen, da jeg pludselig hørte et

Brøl bag ved mig. Forskrækket vender jeg mig om og ser en stor Bjørn styrte løs paa mig. Jeg slænger Bøssen til Kinden — trykker løs — men Skuddet gaar ikke af; det var frosset fast i den uhyre Kulde — 50° Kulde i Skyggen, forstaar De. I samme Øjeblik kaster jeg Bøssen bort og griber efter min Jagtkniv, men — o Skræk! — jeg havde glemt at tage den med. Bjørnen var nu kun et Par Skridt fra mig, jeg følte allerede dens hede Aande — hvad skulde jeg gjøre? Med en Behjærtethed, som kun Fortvivlelsen kan give, sprang

jeg med aabne Arme løs paa Bamsen, greb den om Livet og: dikke dikke dik — kildrede den. Bjørnen slog en lydelig Latter op og veg tilbage. Jeg bag efter. Hurtigere og hurtigere gik Fyren baglænds, men jeg var stadig paa Livet af den og kildrede den uafladelig, medens den grinte, som den var besat. Saaledes naaede vi til sidst Obdorsk, hvor Bjørnen med Latterens Taarer paa sine Kinder snart opgav Aanden under Ørehug af Byens tililende Befolkning."

En Gudsdom.

Fortælling af Knud Skytte.

I Lindum Skov, omtrent midtvejs mellem Hvornum Vasehus og Erikstrup, er der en lang bugtet og dyb Dal, som hedder Mølledal, og hvor der en Gang skal have ligget en stor Vandmølle, der hed Lindum Skovmølle. Det er mange Tider, siden den forsvandt, og Møllebækken er i Tidens Løb bleven tør. Men Stedet, hvor Møllen laa, paavises endnu. Tværs over Dalen er der ligesom en gammel sammensunken Vold, der godt kan have været en Mølledæmning, og paa Stedet, hvor Bygningerne skulle have ligget, er der en Del store Sten, som rimeligvis maa have været anvendte som Grundsten. Mindet om Møllen og den Maade, hvorpaa den gik til Grunde, har vedligeholdt sig blandt Omegnens Beboere lige ned til vor Tid.

Saa vidt jeg kan skjønne, maa vi over tre hundrede Aar tilbage i Tiden for at finde den i Virksomhed.

Lindum Skovmølle havde Søgning fra to Byer, Lindum og Vigum, samt fra Gaardene Erikstrup og Vigum Hovgaard, maaske ogsaa fra de to nærmeste Byer norden for Skals Aa, Klejtrup og Hvornum; for hvis jeg ikke er fejl underrettet, vare hverken Klejtrup Mølle eller Lille Mølle til paa den Tid. Skovmøllen var ogsaa en anselig Mølle. Dens Bindingsværks Bygninger vare solide og rummelige og gjorde Indtryk af, at her var Velstand til Huse, hvilket ogsaa var Tilfældet. Der var to store Vandhjul, som skummede rundt Dag og Nat; Mølledammen var som en lille Indsø der inde i den gamle Skov, hvis nærmeste Træer spejlede sig i dens næsten altid stille og klare Vandflade.

Den sidste Møller var en ung Mand, ved Navn Jens Lund. Han havde været Tjener paa Thjele og stod i høj Yndest hos Herskabet, som havde givet ham Møllen i Fæste paa billige Vilkaar. Hans Kone hed Marte Simonsdatter og var den forrige Møllers Datter. Hun havde været Kammerpige hos Herremandens Frue. Med Herremandens Samtykke havde hun og Jens Lund ægtet hinanden, og de førte nu et lykkeligt Samliv i Møllen her inde i den smukke fredelige Skov. I fire Aar havde de været gifte. Deres eneste Barn, en lille Søn, der hed Simon efter Morfa'er, var sine Forældres dyreste Skat, deres Glæde og Fremtidshaab.

Men det lykkelige Ægtepar havde en uforsonlig Fjende, der troede sig forurettet, og som lurede paa Lejlighed til en eftertrykkelig Hævn.

Medens Jens Lund tjente paa Thjele, og han gik og var forelsket i den smukke Kammerpige, hans nuværende Hustru, havde han en lidenskabelig og udholdende Medbejler i Mikkel Svend, almindelig kaldet Svend Podemester; for det var hans Bestilling at passe Haven. Mikkel var en høj og ualmindelig kraftig bygget Karl. Han havde kulsort Haar og Skjæg og brune spillende Øjne; skjønt han var dansk født, var der i det hele noget „spansk" ikke blot i hans Udseende, men ogsaa i hans Karakter, thi han var heftig og lidenskabelig i al sin Færd, og der var ingen, som lystedes ved at have ham til Uven. Det var vist et stort Uheld for ham, at han just skulde forelske sig i Marte Kammerpige, eller at hun ikke kunde gjengjælde hans Kjærlighed, thi da hun vragede ham og rakte Jens Lund sin Haand, var det, som om Podemesteren blev forladt af sin gode Engel, og som en Dæmon var faret i ham og beherskede ham. Jens og Marte bleve viede i Thjele Kirke, og Dagen efter deres Bryllup traadte Pode-

mesteren frem for dem og sagde, at de skulde ikke være saa glade, for deres Glæde skulde blive forvandlet til Sorg, det skulde han baade love og holde dem! De havde bedraget ham, ja holdt ham for Nar — men han skulde ramme dem tidlig eller sent! — Efter at have sagt dette, gik han sin Vej.

Marte kastede sig grædende om sin Husbonds Hals og sagde: „Det var en sørgelig Hilsen til os Dagen efter vort Bryllup, og nu er jeg bange, skjønt jeg ingen Fortræd har gjort ham, men givet ham mit Afslag ærlig og oprigtig, fordi min Hu stod til dig. Hvad tror du, han har i Sinde?“

„Vær ikke bange, lille Marte!“ svarede hendes Mand og kjærtegnede hende. „Den Vrede er ilde spildt, som ingen bryder sig om, og jeg gad nok vidst, hvad den Karl vilde gjøre os, fordi vi i Tugt og Ære har ægtet hinanden.“

De flyttede over i Skovmøllen, hvor de nu havde boet paa femte Aar uden at mærke noget til Podemesterens Trusel, som de aldrig skjænkede en Tanke, fordi de vare overbeviste om, at den var glemt. At han vedblev at opholde sig paa Thjele, vidste de dog; men de saa ham aldrig, og der var da ogsaa over en Mils Afstand mellem dem og ham.

En Dag stode Marte og hendes Piger og vaskede Tøj

ved Mølledammen. Pludselig var der en hul Røst, som sagde: „Guds Fred og Goddag!“ og da hun saa op, stod Mikkel Svend for hende, truende og mørk. Marte udstødte et Skrig og vilde ile over i Møllen, men han greb hende om Armen, holdt hende fast og sagde: „Jeg var ræd for, I skulde glemme mig, og derfor lagde jeg Vejen her om ad. Ryst ikke saadan, for jeg skal ingen Fortræd gjøre jer — endnu. Jeg har altid været ærlig imod dig, Marte, og skal ogsaa være det denne Gang. Sagen er, at Bønderne har stukket Ild paa Thjele og røget baade mig og Herskabet ud, saa der er ikke mit blivende Sted. Nu er jeg paa Vejen til Skipper Klement; ham vil jeg tjene, for jeg trænger til at lufte mig lidt. Hils nu din Mand, at naar jeg næste Gang lægger Vejen her om ad, saa bliver jeg ikke ene, og saa skal han faa hvad jeg har lovet ham.“

„Hvad ondt har jeg gjort dig, Mikkel, at du forfølger mig saadan?“ stammede den stakkels forskrækkede Kone.

„Ved du ikke det endnu? Det var dog sært. Har jeg ikke elsket dig af mit ganske Hjærte og sat hele min Lid til dig! Men du forsmaaede min trofaste Kjærlighed og sparkede mig bort som en Hund. Det kunde jeg endda have baaret, hvis du havde ladet være at gifte dig; men at du kastede dig i Armene paa denne Flødeskjæg, det kan jeg aldrig tilgive Dig eller ham!“

Med disse Ord skred han stolt hen over Dæmningen og forsvandt snart i Skovens Tykning.

Marte opsendte en stille Bøn til ham, der har Magt og Vilje til at frelse enhver, som giver sig ham i Vold.

Da hun kom ind, fortalte hun sin Mand, hvilket daarligt Møde hun havde haft, og hvorledes Truselen var bleven gjentaget. Han trøstede sin Kone og sagde, det skulde hun ikke være ræd for; det var de tomme Vogne, der gjorde størst Larm. I sit stille Sind tænkte han dog, det var en daarlig Nyhed, han havde faaet.

Der gik nu atter en Tid hen, og i Møllen gik alt sin vante Gang. Man hørte stadig om Krigens Rædsler, men Møllen syntes at skulle være et Fredens Ly, som den laa der ensomt og skjult mellem Storskovens hundredaarige Stammer. Hidtil i det mindste havde ingen af de omstrejfende vilde Horder fundet Vej til den.

Det var om Vinteren 1534—35. Ogsaa til Møllen kom Efterretningen om Johan Rantzaus Sejr og Skipper Klements fuldstændige Nederlag ved Aalborg. Man hørte

om det gruelige Blodbad, og baade Mølleren og hans Kone gjorde ofte sig selv det Spørgsmaal, om Mikkel Svend var blandt de faldne, men intet Ord derom trængte sig nogen Sinde over deres Læber.

Om Foraaret gik der Rygter om, at en Røverbande stundum havde sit Tilhold i Lindum Skov. Den var ogsaa bleven set i Skoven ved Sødal og i Trinderup Krat. Vejfarende bleve hyppig overfaldne og udplyndrede, og man hørte daglig Rygter om natlige Indbrudstyverier.

Vore Venner i Møllen vare nu ilde til Mode. Hidtil havde de glædet sig ved, at Tidens Ulykker og Trængsler vare dragne deres Hus forbi; men maaske havde de deres Part tilbage. Ufredsmænd havde jo nu fæstet Bo i Skoven ved Siden af deres fredelige Hjem, og det var vel sagtens kun Galgenfrist, at de endnu ikke havde trængt sig over deres Tærskel.

Marte gik hver Dag i en dødelig Angest, og om Natten drømte hun om røverske Overfald.

Mølleren var heller ikke vel fornøjet med sine Omgivelser, skjønt han over for sin Kone ikke gjærne vilde indrømme, at det havde noget at betyde med den Fare, der ængstede hende. Han havde, da han var yngre, fulgt sin tidligere Herre paa et fleraarigt Krigstog og var vel øvet i Brugen af Vaaben. Fra sin Krigsfærd ejede han baade en Hagebøsse og en Armbrøst, som begge holdtes i Orden, og han forsynede sig vel med Kugler og Krudt og Staalpile. Desuden ejede han tvende Sværd og en Lanse. Han havde tre paalidelige Karle, som vare ham hengivne formedelst den gode Behandling, de fik i hans Tjeneste. Dem øvede han hemmelig i Vaabenbrug; hver Nat lod han dem skiftes til at gaa Vagt omkring Møllen, og det var dem paalagt, at de strax skulde vække ham, hvis de mærkede noget mistænkeligt. Det var saaledes Jens Lunds Agt at forsvare sin Arne, hvis Røverne skulde faa i Sinde at aflægge ham et Besøg, og han trøstede sig med, at den Modstand, han kunde byde, vilde være tilstrækkelig, hvis ikke Røvernes Overmagt blev alt for overvældende.

Imidlertid svandt den ene Dag, den ene Uge efter den anden. Det blev Foraar, Bøgene knoppedes, Skovbunden dækkedes med Skovmærker og Anemoner, og endnu havde man i Møllen ikke mærket noget til Røverne.

Men saa skete det en Middagsstund, at en Kulsvier kom

styrtende hæseblæsende ind i Møllen og meldte: „Røverne er i Nærheden, og de agter sig hid, saa vidt jeg kunde skjønne!"

„Hvor mange er der?" spurgte Mølleren.

„Ti dragne Karle, og grimme ser de ud!"

„Er de lige her ved?"

„De kan vel være en halv Times Gang her fra endnu, men det varer kanske flere Timer, inden de kommer, for de havde intet Hastværk. Jeg laa og sov Middagssøvn i en Busk nede ved Milerne. Der var en Klaring tæt ved, hvor jeg laa, og da jeg vaagnede, havde de lejret sig der og laa og snakkede; de snakkede om, at de vilde til Møllen i Dag, og jeg hørte hvert Ord. Da de var færdige med at snakke, lagde de sig til at sove, og de snorkede højt. Jeg krøb saa lydløst som en Væsel gjennem Buskene og hen til Milerne, smed mine Træsko og løb herop. Nu har jeg advaret dig, Jens."

„Det var en god Tjeneste, Søren Jonas, og Tak skal du have. Du er en brav Mand, og hvis Gud vil, vi kommer godt fra det, der forestaar os i Dag, kom saa her op med din Pose i Morgen tidlig, og du skal faa en halv Skjæppe Rugmel."

„Tak, Jens Lund, du har altid været god mod Stakkelsfolk. Farvel, og Guds Lykke være med dig!"

Dermed skyndte Kulsvieren sig tilbage til sine Miler.

Det første, Mølleren foretog sig efter denne Meddelelse, var at gaa ind og sige sin Kone hvad de nu maatte være belavede paa. Han foreslog, at han skulde bringe hende og Barnet op til Erikstrup, hvorefter han vilde vende tilbage til Møllen og med sine Karles Hjælp bestaa Dysten med Røverne, men dette Forslag mødte en saa afgjort Modstand, at han maatte lade det falde. „Jeg vil være, hvor du er," sagde hun, „paa anden Maade kan jeg ikke holde det ud. Mit Haab og min sikre Fortrøstning er den almægtige Gud, og hver Dag, siden disse svare Tider faldt os paa, har jeg anraabt ham om Hjælp paa mine bøjede Knæ. Han vil ogsaa føre os frelste ud af denne Fare, det føler jeg for vist; men anderlunde kan det ikke være, end at vi blive sammen og dele den Skjæbne, som Gud almægtigste har os tiltænkt."

„Du er en modig Kvinde!" sagde Mølleren og omfavnede hende. „I Guds Navn da! lad det være, som du vil."

Dermed ilede han ud, og snart vare han og Karlene i fuld Virksomhed med at træffe Anstalter til Forsvaret.

Dørene bleve ikke alene aflaasede, men fæstnedes yder-

ligere ved Hjælp af stærke Jærnspiger, som dreves ind i Karmene. Og for det Tilfælde, at Angriberne skulde være forsynede med Skydevaaben, og for at beskytte Forsvarerne mod Kugler, Kastespyd og Jærnpile, barrikaderedes Døre og Vinduer med fyldte Kornsække, Kister, Borde og Skabe.

Inde i Sovekammeret laa Barnet i sin Vugge og sov sødelig. Det smilede i Drømme, og Moderen, der knælede ved Siden af Vuggen og bad til Gud om Hjælp i den forestaaende Nød, følte sig trøstet ved dette Syn, thi det randt hende i Hu, hvad hun en Gang havde hørt, at „naar Barnet smiler i Drømme, saa er det midt i Engleleg."

Mølleren og hans Karle vare færdige med deres Forberedelser. De stod Side om Side ude i Gangen, væbnede til Tænderne og ventende Fjendens Ankomst.

Der var nu gaaet et Par Timer, siden Kulsvieren havde været der og afgivet sin Beretning.

Om Formiddagen havde det været klart og dejligt Solskinsvejr, men nu var Himlen overtrukken med tykke sorte Skyer, og Luften var kvalm og trykkende.

Jens Lund og hans Svende stode og lyttede med den mest spændte Opmærksomhed, men længe hørte de ikke andet end en stødvis Susen i Trætoppene og Tordenens fjærne Rullen. Der trak et Uvejr op, skjønnede de, og det kom stadig nærmere.

Nu hørte de Fodtrin udenfor. Ved at kige ud gjennem en Sprække, saa Mølleren en Karl af et vildt Udseende, rimeligvis en af Røverne, vandre hen over Møllebroen og nærme sig Indgangsdøren, inden for hvilken Forsvarerne havde posteret sig.

Denne foreløbige Udsending var vaabenløs og kom rimeligvis for at se Lejligheden an og om mulig berede sine Kammerater en fredelig Indgang.

Han tog et Tag i Døren, og da den ikke aabnede sig, bankede han paa og bad om at blive indladt.

„Her kommer ingen ind!" svarede Jens Lund, men fortrød strax, at han havde givet sig tilkjende; det havde maaske været klogere at tie og lade, som der var ingen hjemme.

„Aa jo!" tiggede Skikkelsen udenfor. „Det truer med Uvejr, og I kan da sagtens huse en arm og vejfarende Mand en stakket Stund!"

„Send ham et Skud, Husbond!" hviskede en af Karlene.

„Nej", svarede Mølleren; „jeg vil ikke slaa det første

Slag, eller dræbe værgeløs Mand. Endnu har han ikke vist, at han vil mig noget ondt."

Den fremmede blev staaende og forlangte at komme ind, men da det ikke skete, og han heller intet Svar fik, forlod han omsider Døren og gik om til Bagdøren. Da den heller ikke vilde aabne sig for ham, gik han Huset en Gang rundt, hvorpaa han fjærnede sig.

Men han havde ikke været borte i mange Minutter, før han vendte væbnet tilbage og i Følge med ni andre. Hvad Tallet angik, havde Kulsvierens Beretning altsaa været rigtig. Ingen uden Anføreren havde Sværd; de andre vare væbnede med Køller og Knive, og ingen af dem havde Skydevaaben.

Den af Røverne, der havde været brugt som Udsending, traadte hen til Døren og raabte: „Nu vil jeg raade jer der indenfor, at I lukker op med det gode! Ellers trænger vi ind med Magt; for ind vil vi!"

Mølleren stod med sin Armbrøst spændt og sendte en Pil ud gjennem Dørsprækken. Der hørtes et Hyl og et dumpt Fald, og en af Røverne styrtede dødelig saaret til Jorden. Hans Kammerater brød ud i vilde Raab og raa Eder, og det var klart, at dette deres første Tab, langt fra at kølne deres Iver, snarere øgede den til Raseri. De hentede en Egeplanke, som laa ude i Gaarden, og stødte den uafladelig mod Døren. Mølleren affyrede sin Hagebøsse gjennem Døren, men det lod ikke til, at Kuglen ramte.

Det varede ikke længe, før Døren gav efter, og i det den faldt, tog den baade Karmen og en Del af Muren med sig. Nok en Pil fra Armbrøsten for ind imellem Flokken og strakte nok en Modstander til Jorden. Men nu kunde Skydevaabnene ikke mere benyttes. Otte Røvere trængte sig bandende ind i Gangen; deres fire Modstandere grebe hver sit Sværd, og der opstod en rasende Kamp. Mølleren var en Kæmpe af Kræfter og forstod til Gavns at føre en Klinge. Men hvad formaaede Styrke og Behændighed over for en saadan Overmagt? Anføreren trængte ind paa Mølleren, og deres Sværd krydsedes, men der var i det snævre Rum ikke Plads til en Fægtning efter Kunstens Regler. De andre Røvere, der ikke kunde komme til at bruge deres Knive eller deres Køller, overdængede deres Modstandere med Stenkast; Møllersvenden blev ramt i Hovedet af en Sten og sank bevidstløs til Jorden. Nu var der kun tre om Forsvaret, og Skridt for Skridt maatte de vige for Overmagten og lade

sig trænge ind i Dagligstuen, hvor der var bedre Plads, men bælgmørkt, fordi man i Forvejen havde slæbt Bohavet hen foran Vinduerne. Jens Lund og Anføreren fægtede saa godt som i Blinde, og de blødte begge af flere lette Saar. Ingen af dem mælede et Ord, og ingen Lyd hørtes i Værelset uden Sværdenes Klirren, thi de to Møllerkarle vare allerede overvundne af de andre Røvere. Mølleren stod med Ryggen op mod en Væg, og hans hvinende Sværd beskrev uafladelig en Halvcirkel i Luften, saa at ingen kunde komme ind paa ham. Men Kræfterne begyndte at mindskes, og han mærkede, at det snart maatte være ude med ham.

Pludselig blev Døren til Sovekammeret reven op, og det blev lyst i Værelset. Thi Vinduerne i Sovekammeret vare forsynede med svære Jærnstænger, og derfor havde man anset det for unødvendigt at spærre dem.

Paa Gulvet knælede den unge Kone med sit Barn paa Armen, og hun bad uophørlig til Gud om Hjælp.

Paa Dagligstuegulvet laa de to Møllerkarle, afvæbnede og bundne; syv Røvere, som alle vare usaarede, stode i en Kreds og saa paa Kampen mellem deres Anfører og Mølleren.

„Lad os komme dig til Hjælp,“ sagde en af Røverne.

„Nej!“ raabte Anføreren; „enten vil jeg dø eller dyppe mit Sværd i min Modstanders Hjærteblod!“

Hætten var falden ham af Hovedet, og Jens Lund kjendte ham baade af Udseende og paa Røsten.

„Mikkel Svend!“ gispede han. „Jeg tænkte det nok. Ja, saa er der hverken Naade eller Barmhjærtighed at vente.“

„Naade og Barmhjærtighed!“ skreg Marte inde i Sovekammeret.

Røveren misforstod hende, som om denne Bøn var henvendt til ham.

„Kom ikke til mig med Stakkelsbønner!“ raabte han vildt. „Naar jeg ret nu faar gjort det af med ham, saa kan du og jeg snakkes ved om Resten. Det er snart forbi med dig, bitte Jens!“

„For Jesu Skyld, Naade!“ bad Konen højt.

„Naade! — Nej, om saa alle Helvedes Magter.....!“ skreg Mikkel Svend, i det han hævede Sværdet til et dræbende Hug.

Da lød der et bedøvende Tordenbrag, og en Lynstraale flammede i samme Nu fra Sværdets hævede Spids, hvorfra den for som en gloende Jærnstang gjennem Værelserne, der

fyldtes med en svovlagtig, kvælende Lugt. Sværdet faldt Røverhøvdingen ud af Haanden, og selv sank han om paa Gulvet, uden at give saa meget som et Kny fra sig.

„Hvad var det?" sagde Marte højtidelig og stod op. „Var det Hjælpen fra Himlen, som jeg saa længe har ventet paa? Jeg vidste nok, den vilde komme."

Hun traadte over Dørtærsklen og ind i Dagligstuen. De syv Røvere stod som forstenede og uden at mæle et Ord. Deres Høvding laa paa Gulvet, blaa i Ansigtet, med svedne Klæder og dræbt af Lynilden. Mølleren stod endnu, bleg og udmattet, med Sværdet i Haanden og lænede sig til Væggen.

„En Gudsdom!" mumlede han.

„En Gudsdom!" gjentog en af Røverne. „Lad os fly for Guds Dom!" istemte de øvrige, og grebne af Rædsel styrtede de alle ud af Huset.

„Fader!" raabte den lille Dreng og strakte smilende sine Arme ud imod ham.

„Ja, Gud ske evig Tak og Lov, mit Barn, at du endnu har en Fader," sagde Mølleren. Han omfavnede, rørt til Taarer, sin Hustru og sit Barn.

Marte var just bleven færdig med at overskære Baandene, hvormed Røveren havde bundet de to Karle, da hun blev opmærksom paa en sælsom Knitren og Bragen oppe paa Loftet. Det anede hende, at den samme Lynstraale, som dræbte Røverne, havde tændt Ild i Bygningen, og hun raabte til sin Mand: „Huset brænder!"

Han kastede Blikket ud af Sovekammervinduet og saa store Røgskyer vælte sig langs Huset, og Luen slikkede allerede ned ad Vindueskarmene.

Der var ingen Tid til at redde noget af Indboet, og de ilede skyndsomst ud af den brændende Bygning, fulgte af de to Karle, der ikke havde faaet værre Medfart, end at de kunde gaa, hvorhen det skulde være. Marte bar Barnet, medens Mølleren standsede i Gangen for at se til den saarede Møllersvend. Han havde kun været bedøvet og var nu allerede kommen sig saa vidt, at han havde rejst sig over Ende. Ved sin Husbonds Hjælp kom han paa Benene og fulgte med ud af den brændende Bygning.

Røverne vare hverken at høre eller se, og de lode sig aldrig siden se der paa Egnen.

„Vort kjære dejlige Hjem!" sagde Marte grædende, da de vare komne udenfor og i Sikkerhed for Ilden.

„Ja, nu er vi husvilde, lille Kone, men Gud ske Lov, vi slap med det!" sagde Manden.

„Det er ogsaa sandt," svarede hun og tørrede sine Øjne.

Den døde Røveranførers og hans to faldne Kammeraters Lig blev i den brændende Bygning og fortæredes af Luerne.

Den husvilde Møllerfamilie vandrede ud til Erikstrup, hvor den foreløbig fik Husly.

Kort Tid efter overlod Herskabet Jens Lund Thjele Mølle i Fæste; der flyttede han saa ind med sin Kone og sin lille Søn, og der levede de lykkelig i mange Aar og naaede en god og velsignet Alderdom.

Lindum Skovmølle var forvandlet til en Askehob og har aldrig senere været gjenopbygget.

Efter en Sygdom.

Naar man rejser sig efter et langt og smertefuldt Sygeleje, med hvilket uendeligt Velbehag indaander man da ikke atter den friske Luft og bader sig i Solens varmende Straaler. Det er, som om man ved hvert Aandedrag føler et nyt Liv pulsere gjennem Aarerne. Og har man da ved sin Side en trofast medfølende Sjæl, der vogtede paa vor Søvn, medens man feberhed og smertefuld kastede sig hid og did paa Lejet, som gjærne vilde have delt vor Smerte med os, og som kjærlig og utrættelig har lindret vor Pine i de lange søvnløse Nætter, medens vi nu i hendes straalende Øjne se en Gjenspejling af vor egen Fryd og Lykke — o, da føle vi, at det er en Lykke at leve, at kunne aande frit og skue det lyse Solskin, og det er, som om vi intet mere havde at ønske. — Kast ikke Erindringen om et saadant Øjeblik bort, men gjem den i dit Hjærte og øs Styrke og Mod deraf, naar Sorger og Prøvelser atter hjemsøge dig.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Øre.
— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.
— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse**. — **Et Væddeløb**. — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rodbro fik Korset**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.
— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom**. Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.
— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.
— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter**. — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.
— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.
—10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.
—11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.
—12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret**. Med 5 Billeder. 10 Øre.
—13. **Geoachino**. Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
—14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut**. Med 16 Billeder. 10 Øre.
—15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve**. — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

—16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.
—17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.